

zvonovi, še vedno se mi zdi, da vas poslušam, in tako sladko, tako prijetno mi je pri sri, kakor da zopet klečim pred oltarčkom sv. Miklavža poleg svoje babice!

Pesni je odglašala pesen. Kadar je prenehal zbor pred velikim oltarjem, začeli so drugi za vrati, in zopet drugi pri stranskem oltarji. Stara moja babica je prebiral urneje molkove jagode, in ustna so jej glasneje šepetala: „Kateri je vstal od smrti“ . . . Razblážití se je moralo slednje sree —

Za obzidjem pred cerkvijo je vže odgôrel kres, - ko smo prihajali iz cerkve v mlado jutro. Zvezde po nebu so bledele. Na vzhodu so se bliskali prvi žarki zlate zôre. Čist, svež zrak je vel. In v to lepo jutro so peli zvonovi. Svetotrojiškim so odgovarjali óni svetega Pavla, obojim pa šo tanko prilagali sv. Antona v Verdu.

„Kakó lepo je bilo, bábica!“ šepetal sem dobrej starki vsakokrat na poti proti dómu. „Kaj nè, prihodnje leto pojdeva zopet?“

„Ne veva, otrok moj. Še nikoli me ni takó upéhala denašnja pot k sv. Trojici kakor to leto. Letošnjo Velikonoč smo doživeli, prihodnja je v božjih rokah.“ Takó mi je odgovarjala vsakokrat. In se je zatopila v misli. Smrti je takó često ome-njala. Stara je vže bila, in morda bi si bila skoraj želela odpočiti v grobu, da ni imela na svetu — nas . . .

Mih. O. Podtrojiški.

Vzpomlád je spet!

Vzpomlád je spet! — Zdaj vreme tožno
Pozimsko vzelo je slovó:
Vzpomládni kras planino rožno
In dol odéva spet mehkó.

Veseljé vam, otroci srečni:
Pozdravlja vas vzpomládni cvet,
Ki iz nebes ga Oče večnj
Presádil je na beli svet!

Pojóč se bliža rojstnej vási
Mladénka s šopkom rož s planin,
Da cvét ta bode v zimskem čási
Na srečo vzbujal jej spomin . . .

Pokrival bo zeleno njivo
In vrt cvetoči zopet sneg.
A roža v domišljijo živo
Cvetán prizvala dol in breg!

In zrla bode v zlate čáse:
S planin hití na tiho plán
S planin, kjer brala rože záse,
Da kiti si obráz cvetán . . .

Vzpomlád mladósti vaše klije:
Na pota trosi vam cvetie,
Ob čela mehka vence vije,
Da kras poveča vaših lic.

Ob čela mehka! — Srečna leta
Užgala vánja viden znak:
Mladósti dnóvi — dóba sveta —
Z radóstjo v tóbe gleda vsak.

Vsak? — Nè! — kdor je brez dela živél,
Ko čas potekal mu blestéc:
On v siromaštvu je osível —
V mladóst ozira se solzéc.

A če mladóst je dóba dela,
Veseljé vzbujal bo spomin,
Kakòr mladénka je vesela
Po zimi šopka rož s planin.

Modést.

